

Sygn. akt I CSK 557/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w W.
przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego Miasta W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 sierpnia 2012 r., którym uwzględnione zostało w całości powództwo Spółdzielni Mieszkaniowej „[...]” w W. o zwrot połowy opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, ze względu na przysługującą Spółdzielni 50% obniżkę w opłatach rocznych z tego tytułu. Podstawą prawną roszczenia był art. 405 k.c. Oddalając apelację Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 411 pkt 1 k.c. w związku z art. 38 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji niezastosowanie. Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, z zasądzeniem kosztów postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę powódka wniosła o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi strona pozwana powołała się na oczywiste jej uzasadnienie (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), z uwagi na oczywiście błędną wykładnię art. 38 k.c. Zdaniem skarżącej polega to na uznaniu administracji osiedla mieszkaniowego w strukturze spółdzielni mieszkaniowej za organ spółdzielni. Wymaga to, według pozwanej oceny „stanu wiedzy spółdzielni jako osoby prawnej, o prawnie doniosłej okoliczności przez pryzmat wiedzy osób niewchodzących w skład organu powołanego do jej reprezentacji, podczas gdy zgodnie z obowiązującą na gruncie Kodeksu cywilnego teorią organów osoby prawnej, powszechnie ugruntowaną zarówno w orzecznictwie jak i judykaturze, miarodajna w takiej sytuacji jest wyłącznie świadomość osób wchodzących w skład organu osoby prawnej”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jest od dawna ugruntowane i znane stanowisko, co oznacza oczywista zasadność skargi. Chodzi o takie widzenie sprawy, w której na pierwszy rzut oka wadliwa jest wykładnia i zastosowanie prawa,

bez potrzeby prowadzenia szczegółowej analizy przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12 oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.). Z uzasadnienia wniosku nie wynika, jakie znaczenie ma zarzucanie niezastosowania art. 38 k.c. w sytuacji, gdy strona pozwana powinna była uwzględnić fakt nienależnego zapłacenia przez powódkę opłaty za użytkowanie wieczyste w podwójnej wysokości i zwrócić nienależne świadczenie (art. 405 k.c.). Organowi administracji publicznej (samorządowej) nie przystoi poszukiwanie poprzez art. 411 pkt 1 k.c. i poprzez własną, nieprzekonująco udokumentowaną wykładnię art. 38 k.c. sposobu na zatrzymanie oczywiście nienależnego świadczenia; godzi to w zasadę zaufania społecznego do działań organu administracyjnego.

Mając na uwadze nie wypełnienie przez stronę skarżącą przesłanki do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.